

ŠEŠĖLIŲ KARAS

ILULĖJO BANGAVO JŪRA ŠEŠĖLIŲ.
KRAUJAS ELFŲ, MILŽINŲ,
GOBLINŲ, POŽEMINIŲ, JOTUNŲ
IR TROLIŲ UPELIAIS LIĖJOS.
MŪŠIAI KAD UŽVIRĖ SLĒNIUOS
IR TUNDROS ATŠLAITĒM, TARPEKLIAS,
VIRŠUKALNĒM NUVILNIJO,
PELKES IR KELIUS NUŽYMĒJO.
KOL GALIAUSIAI, PO TAMSIOS
ILGOS NAKTIES, IŠAUŠO RYTAŠ.
VAIZDAS PALIKO KAIP MIRTIES
KARALYSTĒJ.

TĪK MIGLA VIRŠ NEGVĒLIŲ PLAZDĒJO.

KRAMPAS YRA VALDOVAS ŠEŠĖLIŲ.

IN MEMORIAM*

SIPSETIS, MADAM FĖDORA, KALAS,
AUNUS, DEKLA, SERVUS, ENDRIUS,
EUKARIS, FĪLIPAS, HENRIKAS, KIJUTAS,
ĪANTIS, PALAKIJA, TĀNAS, SUSIJUS

TĀIP PAT 4571 NĀRSAUS ELFO,
POŽEMINIO, GOBLINO, JOŢŪNO,
VANDENIO, MIŠKINIO IR TĖOLIO
ATMINIMUI. JIE ATIDAVĖ SAVO GYVASTĮ
MĖGINDAMI SULAIKYTI NEAPYKANTOS
TVANĄ.

* Kieno nors atminimui (lot.).

1.

Peteris sustingsta. Padaras pražiotais nasrais ir žvilgančiais dantimis atlekia tiesiai į jį. Berniukas stengiasi atsistoti tvirčiau, bet padaras vis tiek jį paguldo ant menčių. Stiprios letenos prispaudžia pečius prie žemės. Gyviui iš burnos trenkia šviežia mėsa ir dar dievaižin kuo. Nors Peteris žino, kas bus toliau, vis tiek neįstengia pasipriešinti likimui.

Padarui iš gerklės išlenda rožinis liežuvis ir ima laižyti veidą, kol šis tampa šlaputėlis.

– Tobi, paikši, liaukis pagaliau! – sušunka Peteris, nors iš tiesų nenori, kad šuo liautųsi.

Tegu sau laižo. Jam taip gera vėl susitikus su senu draugu.

Kai šuo pagaliau aprimsta, Peteris išsivadavęs atsistoja ir suglumęs apsidairo po pažįstamą prieškambarį. Jis nežino, kiek laiko jo nebuvo, bet viskas atrodo kaip anksčiau. Jo raudonoji kepuraitė su snapiu guli ant kepurių lentynos. Ant veidrodžio staliuko pūpso krūva neatplėštų sąskaitų. Iš veidrodžio į jį žvelgia vaikinai suodinu veidu ir pasišiaušusiais plaukais. „Beveik kaip požeminis“, – pagalvoja Peteris ir staiga prisimena ir kitus, vis dar laukiančius už buto durų.

– Nagi, užėikit. Namie nieko nėra, – sušnabžda jis ir mosteli Sarai su Udita žengti vidun. – Nieko, išskyrus Tobį, – patikslina, kai šuo džiaugsmingai pasisveikina su Sara, paskui nepatikliai apuosto Uditą.

Požeminiai Borisas ir Izabela pasiliko miške. Kol kas dar nenorėjo rodytis žmonėms. Gal taip ir geriau?

Namai atrodo įprastai. Tiksliau, tiesiog siaubingai įprastai. Tėvų lova tvarkingai paklota, taip pat ir Peterio. Virtuvėje nerastum nė dėmelės. Jokių pusryčių ar valgio ruošos pėdsakų. Svetainėje sofas pagalvėlės suguldytos kuo tvarkingiausiai, nuotolinio valdymo pulteliai išrikiuoti ant stalo krašto. Taigi viskas atrodo taip normaliai, kad net nenormalu. O juk Peteriui išvykus turėjo likti tegu ir mažulytis pėdsakas. Gal mama buvo taip sukrėsta, kad raminosi tvarkydama? O kaip tėtis? Peteris tikras, jog matė jį tarp tų

šešėlių, kurie vijosi juos išvykstančius. Gal tėtis virto šešėliu ir vis dar blaškosi tarp dviejų pasaulių?

– Tai jūs čia gyvenate? – klausia Uditą su suprantama nuostaba balse. – Šitoje palapinėje neturite net laužavietės?

– Dabar ne laikas elfų juokeliams, – suburba Sara, atitokusi nuo savo minčių. – Peteri, drabužiai Uditai.

Peteris irgi atsipeikėja ir ima kuistis spintoje. Uditą visa galva žemesnė už jį, bet, laimė, jo išaugtus drabužius mama supakavo į kartoninę dėžę ir įgrūdo į spintos gilumą. Laisvi džinsai, kuriuos galima atsiraitoti ir juosmenį suveržti diržu. Džemperis. Marškinėliai su driežo piešinėliu. Mėlyni sportbačiai.

Uditą stebėdamasi paskleidžia gautus drabužius ant žemės, bet vis dėlto nueina su Sara į vonios kambarį persirengti.

– Žirkles, – paprašo Sara ir iškiša ranką pro durų tarpą.

Peteris neramiai vaikštinėja po butą, o Tobis kone įbedęs snukutį į kojas sekioja paskui. Per keletą minučių šunišku būdu jis išgyveno susitikimo džiaugsmą ir dabar, jo nuomone, viskas vėl po senovei. Veikiausiai.

Kai Sara atidaro vonios kambario duris, Peteris vos atpažįsta požeminių mergaitę. Plaukai iškarpyti. Su plačiais džinsais ir milžinišku džemperiu Urita atrodo kaip kokia reperė. Keista, bet odinis maišelis ant kaklo ir iš mamos, šešėlių lopytojos Helerės, gauta ir dabar džemperio apykaklėje įsmeigta žvilganti šešėlių lopymo adata tik sustiprina gatvės stiliaus įspūdį.